# DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
# FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2005. november 10. [1]

1. A jelen fellebbezés tárgya az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) azon, 2004. március 3-án hozott ítélete, [2] amellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsa azon határozatának hatályon kívül helyezése iránti keresetet, amelyben a fellebbezési tanács elutasította a Muelhens GmbH & Co. KG (a továbbiakban: Muelhens), mint a „Sir" közösségi ábrás védjegy jogosultja, a jelen eljárásban a fellebbező által az illatszerekre és kozmetikumokra vonatkozó, „Zirh" szómegjelöléssel szemben benyújtott felszólalást.

2. Ebben az ügyben ismét a közösségi védjegyről szóló rendelet [3] 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt összetéveszthetőség értelmezése merül fel mint kérdés. A fellebbezési kérelem egyetlen jogalapon alapul, amely két részre oszlik, egyrészt az említett veszély fennállásának vizsgálatán, figyelembe véve az ütköző védjegyekkel jelölt áruk meghatározott értékesítési módjait, másrészt az Elsőfokú Bíróság által annak korábbi ítéleteiben kimondott azon szabályon, miszerint a fogalmi elem túlsúlya semlegesítheti a hangzásbeli hasonlóságokat.

3. Szintén érdekes lehet a Landgericht Hamburg (Németország) közösségi védjegybírósági minőségben egy ipari tulajdonjogok megsértése miatt a fenti két társaság között ugyanezen kereskedelmi megjelölésekkel kapcsolatban indult eljárásban 2004. május 6-án hozott azon ítélete, amely a „Sir" védjegy jogosultja kérelmének adott helyt a „Zirh" megjelölés jogosultjával szemben, bizonyítottnak ítélve a két megjelölés közötti összetéveszthetőséget. Jóllehet ezen ügy érdeméről nem kell ítéletet hozni, a tényállás figyelmet érdemel az európai védjegyek rendszerét illetően.

1 – Eredeti nyelv: spanyol.

2 – Az Elsőfokú Bíróság T-355/02. sz., Muelhens kontra OHIM ügyben 2004. március 3-án hozott ítélete (EBHT 2004., II-791. o.).

3 – Az Uruguayi Forduló keretében megkötött megállapodások végrehajtása érdekében az 1994. december 22-i 3288/94/EK tanácsi rendelettel (HL L 349., 83. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 185. o.), valamint a 2004. február 19-i 422/2004/EK tanácsi rendelettel (HL L 70., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 3. o.) módosított, a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

## I – A közösségi védjegyről szóló rendelet

4. Az ezen ügyben felmerült kérdések megválaszolásához a fent hivatkozott 40/94 rendelet az alapvető jogszabály.

5. A rendelet 4. cikke értelmében közösségi védjegyoltalom tárgya lehet „minden grafikailag ábrázolható megjelölés, így különösen szó – beleértve a személyneveket –, ábra, kép, alakzat, betű, szám, az áru vagy a csomagolás formája, ha e megjelölés alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól".

6. A 8. cikk tartalmazza a viszonylagos kizáró okokat, amelyek között az (1) bekezdés b) pontja a következőképpen rendelkezik:

„(1) A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha:

a) [...]

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

[...]"

7. Nincsenek közvetlenül hatással az ügy érdemére, azonban nem árt emlékeztetni a 40/94 rendelet rendelkezéseire, amelyek mind az ipari tulajdonjog e jogcímei által nyújtott jogok megsértése esetében alkalmazandó szabályra, mind a közösségi védjegybíróságokra egyaránt vonatkoznak.

8. E szempontok közül az elsővel kapcsolatban a 14. cikk így rendelkezik:

„(1) A közösségi védjegyoltalom joghatásait kizárólag e rendelet rendelkezései szabályozzák. Egyéb kérdésekben a közösségi védjegy bitorlására – a X. cím rendelkezéseivel összhangban – a nemzeti jogszabályoknak a nemzeti védjegy bitorlására irányadó rendelkezéseit kell alkalmazni.

(2) [...]

(3) Az irányadó eljárási szabályokat a X. cím rendelkezéseivel összhangban kell meghatározni."

9. E tekintetben a „Joghatóság és eljárás a közösségi védjegyekkel összefüggő jogvitákban" elnevezésű X. címnek „A közösségi védjegy bitorlásával és érvényességével összefüggő jogviták" című második fejezetében foglalt 91. cikk (1) bekezdése a tagállamok kötelezettségévé teszi, hogy a területükön kijelöljenek meghatározott számú első- és másodfokon eljáró olyan nemzeti bíróságokat (a továbbiakban: közösségi védjegybíróság), amelyek a rendelet által reájuk ruházott hatáskörben járnak el.

10. Az ugyanezen címben és fejezetben szereplő 92. cikk értelmében:

„A közösségi védjegybíróságnak a következő ügyekben van kizárólagos joghatósága:

a) a közösségi védjegy bitorlásával összefüggő perek és – ha a nemzeti jog arról rendelkezik – a közösségi védjegy bitorlásának kísérletével kapcsolatos perek;

b) a nemleges megállapításra irányuló perek, ha a nemzeti jog arról rendelkezik;

[...]"

## II – A fellebbezés előzményei

### A – *A jogvita tényállása*

11. 1999. szeptember 21-én a Zirh International Corp. a „Zirh" szómegjelölés közösségi védjegyként való lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz, amelyet a *Közösségi Védjegyértesítő* 27/2000. számában 2000. április 3-án hirdettek meg.

12. A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 3., 5. és 42. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették.

13. 2000. május 24-én a 40/94 rendelet 42. cikke értelmében a Muelhens felszólalást nyújtott be a bejelentésben foglalt összes áru

és szolgáltatás tekintetében, amely a Nizzai Megállapodás 3. osztályába tartozó, alábbi árukra vonatkozó, „Sir" szóelemet magában foglaló, korábbi közösségi védjegyen alapult: „illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek, hajmosó szerek; fogkrémek; szappanok".

14. 2000. október 2-án a Zirh a következőképpen pontosította a védjegybejelentésében szereplő áruk és szolgáltatások jegyzékét:

– a 3. osztályba tartozó „szappanok; illatszerek; illóolajok; kozmetikai cikkek; hajszeszek; borotválkozás utáni arcszeszek; babapúder, arc- és testpúder; babasampon és hajsampon; hajbalzsam; borotválkozás utáni arcbalzsam, borotválkozógél, borotvakrém, arcszeszek borotválkozáshoz; ajakfény és ajakbalzsam; fürdő és tusológél; testápolók; dezodorok és izzadásggátlók; arcradír; kifésülőbalzsam; testápoló olajak; illatszerek; arckrémek és bőrtisztító tonikok; bőrhidratáló készítmények; szappanok, dezodoráló és pipereszappanok; napsugárzás ellen védő és UV-szűrő készítmények",

– a 42. osztályba tartozó „kozmetikai és szépészeti szolgáltatások; fodrászati szolgáltatások; szépségszalon-szolgáltatások; kutatás-fejlesztés kozmetikai cikkek terén; kutatásfejlesztés illatszerek terén".

15. Mindezek ellenére a Muelhens továbbra is fenntartotta kérelmét.

16. 2001. június 29-i határozatával az OHIM felszólalási osztálya elutasította a felszólalást, főként azzal az indokkal, hogy a vizuális és fogalmi különbségek felülmúlják a megjelölés közötti hangzásbeli hasonlóságot, amelynek révén nem áll fenn a két védjegy között az összetévesztés veszélye.

17. 2001. július 10-én az említett társaság, a 40/94 rendelet 59. cikke alapján, fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozatával szemben.

18. 2002. október 1-jén az OHIM második fellebbezési tanácsa a fellebbezést elutasította, és helybenhagyta a vitatott határozatot, úgy érvelve, hogy bár a szóban forgó árukat és szolgáltatásokat ugyanazokon az értékesítési csatornákon, illetőleg értékesítési helyeken keresztül értékesítik, a két védjegy közötti különbségek lényegében fontosabbak a két megjelölés azon hangzásbeli hasonlóságainál, amelyek egyes európai uniós nyelvek esetében állnak fenn.

19. Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. december 4-én érkezett kérelmével a Muelhens ezzel az elutasító határozattal szemben nyújtott be hatályon kívül helyezés iránti keresetet.

B – *A megtámadott ítélet*

20. A keresetlevél egyetlen, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapot tartalmaz. A felperes kiemelte a „Sir" és a „Zirh" megjelölések kiejtése közötti hasonlóságot, amely – véleménye szerint – azokat azonossá teszi, maximálisan figyelembe véve azt a tényt, hogy az illatszerek és kozmetikumok értékesítése során a fogyasztók nemcsak azok külső megjelenését érzékelik.

21. Még ha részben el is fogadnánk a jogvita tárgyát képező védjegyek hangzásbeli hasonlóságát, az OHIM nem ismerte el, hogy ez az egybeesés összetéveszthetőséget eredményezne, figyelemmel azokra a jelentős fogalmi eltérésekre, amelyek egy angol nyelven egyértelmű jelentéssel rendelkező megjelölés, valamint egy egyszerű fantáziaszó között fennállnak.

22. Az Elsőfokú Bíróság, miután emlékeztetett az ítélkezési gyakorlat összetéveszthetőséggel kapcsolatos szempontjaira,[4] megvizsgálta azt, hogy az ütköző védjegyek közötti hasonlóság foka elég nagy-e ahhoz, hogy az ilyen veszélyt eredményezzen.

23. Az Elsőfokú Bíróság összehasonlította a védjegyeket grafikai, hangzásbeli és fogalmi szempontból, majd ennek alapján megállapította, hogy azok csupán egyes országokban kiejtett módon szerint tűnnek hasonlónak.[5]

24. Ezt követően, követve a Bíróság azon jogelvét, amelynek értelmében a védjegyek puszta hangzásbeli hasonlósága összetéveszthetőséget okozhat,[6] elvégezte az ügyre vonatkozó összes releváns tényező átfogó értékelését, figyelemmel a jogvita tárgyát képező védjegyek által keltett összbenyomásra, különös tekintettel azok megkülönböztető és domináns elemeire.

25. E vizsgálat végeredményeként arra a megállapításra jutott, hogy a „Sir" szó világos és konkrét jelentéssel bír, amelyet az érintett közönség azonnal észlel,[7] annak ellenére, hogy az nem a termékek valamely jellemzőjére utal. E körülményből arra következtetett, hogy a hangzásbeli jellegzetességeket hát-

4 – A megtámadott ítélet 34–42. pontja.

5 – Ugyanazon ítélet 44–47. pontja.

6 – A C-342/97. sz. Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben 1999. június 22-én hozott ítélet (EBHT 1999., I-3819. o.) 28. pontja.

7 – Természetesen a szláv nyelvű országokban a fogyasztók azt igen gyorsan észlelték volna, habár némi árnyék vetült volna az illatszerekre, mivel az ő nyelveiken e szó, például csehül a «sýr», lengyelül a «ser» (amely hasonlóan ejtendő a brit országokban), szlovákul a «syr» és szlovénül a «sir» sajtot jelent.

térbe szorítják az észlelt fogalmi és grafikai különbségek, lévén, hogy a „Sir" védjegy egy címerszerű ábrát is tartalmaz,[8] és ezért a hangzásbeli hasonlóságok fogalmi eltérések miatti semlegesítődésére vonatkozóan már korábban kidolgozott szabályt[9] alkalmazta.

26. A megtámadott ítélet kevés jelentőséget tulajdonított az ütköző védjegyek közötti hasonlóságnak, mivel azt állapította meg, hogy a szóban forgó árucikkek értékesítése általában úgy történik, hogy a fogyasztók a megjelölést főként nemcsak hallják, hanem látják is, azzal szemben, amit a felperes és a fellebbező korábban – anélkül, hogy ennek alátámasztására bármiféle bizonyítékot szolgáltatott volna – állított.[10]

27. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság nem ismerte el, hogy a védjegyek közötti hasonlóság foka olyan nagy lenne, hogy az összetéveszthetőséget eredményezne a jogvita tárgyát képező áruk és szolgáltatások kereskedelmi eredetét illetően, annak ellenére, hogy azok részben hasonlóak, illetve azonosak,[11] és elutasította a hatályon kívül helyezés iránti keresetet.

8 – 49–51. pont.

9 – Az említett szabály a T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen Corp. kontra OHIM ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletben (EBHT 2003., II-4335. o.) került meghatározásra, majd később ezt alkalmazták a T-183/02. és T-184/02. sz. egyesített El Corte Inglés kontra OHIM ügyben 2004. március 17-én hozott ítélet (EBHT 2004., II-968. o.) 93. pontjában; és a T-185/02. sz., Claude Ruiz-Picasso és társai kontra OHIM ügyben 2004. június 22-én hozott ítélet (EBHT 2004., II-1743. o.) 56. pontjában, amely fellebbezési szakaszban van.

10 – 51–54. pont.

11 – A megtámadott ítélet 55. és 56. pontja.

## III – A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

28. A Bíróság Hivatala a Muelhens fellebbezését 2004. május 6-án, az OHIM válaszbeadványát pedig ugyanazon év július 27-én vette nyilvántartásba.

29. A felek 2004. október 20-án, illetőleg 2005. január 28-án választ, illetőleg viszonválaszt nyújtottak be.

30. A tárgyalás megtartására, amelyen megjelentek a Muelhens, az OHIM és a Zihr International Corp. képviselői, 2005. október 6-án került sor.

31. A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-355/02. sz. ügyben 2004. március 3-án hozott ítéletét;

– hozzon olyan ítéletet, amely az OHIM második fellebbezési tanácsának (az R 657/2001-2. sz. ügyben) a Muelhens

és a Zirh International Corp. közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2002. október 1-jén hozott határozatát hatályon kívül helyezi;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

32. Az OHIM, akit első fokon a beavatkozó támogatott, azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést;

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

## IV – A fellebbezés jogalapjának vizsgálata

33. Muelhens a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjában foglalt összetéveszthetőség fogalmának megsértésére alapított egyetlen jogalapra hivatkozik, amely két részre oszlik: az első az említett veszély fennállására hivatkozik, különösen az áruk és szolgáltatások értékesítési módja által a hangzásbeli, grafikai és fogalmi hasonlóságok megítélésére gyakorolt befolyásra; a másik azt a szabályt vitatja, miszerint a hangzásbeli hasonlóságokat bizonyos körülmények esetén semlegesíthetik a fogalmi eltérések.

### A – *A jogalap első részéről*

34. Mindenekelőtt ki kell emelni, hogy a jogalap ezen része elfogadhatatlannak tűnhet, lévén, hogy az az Elsőfokú Bíróság által az összetéveszthetőség terén elvégzett nemleges ténymegállapítás helyébe kíván lépni, miközben annak alapokmányának 58. cikke értelmében az ilyen jellegű értékelések nem tartoznak a Bíróság hatáskörébe. [12]

35. Azonban az *in dubio pro actione* elv mint az eljárásnak az ügydöntő határozat meghozataláig való folytatásának kedvező értelmezési szempont kedvéért, amely a hatékony bírósági jogvédelemhez való jogból vezethető le, a fellebbező szétszórt állításainak alaposabb szemügyre vétele, válaszbeadványát is beleértve, lehetővé teszi annak valódi tartalmának kiderítését.

12 – A Bíróság védjegyekkel kapcsolatos fellebbezési és felülvizsgálati jogkörének terjedelméről lásd a C-104/00. sz. DKV-ügyben – amelyben 2002. szeptember 19-én került sor az ítélethozatalra (EBHT 2002., I-7651. o.) – 2002. május 14-én ismertetett indítványom 58–60. pontját.

36. A Muelhens szerint a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértése abból adódik, hogy az az Elsőfokú Bíróság nem ismeri a Bíróság azon joggyakorlatát, miszerint a védjegyek puszta hangzásbeli hasonlósága összetéveszthetőséget okozhat.[13] Az említett társaság szerint ez a hasonlóság automatikusan ilyen veszélyt teremt, és így véleménye szerint semmiféle jelentősége sincs a grafikai és fogalmi elemzésnek.

37. Megítélése szerint a hangzásbeli hasonlóság fontosságát tovább erősíti az a tény, hogy az ügyfél nem mindig látja maga előtt az árut a vásárlás pillanatában, mivel azok gyakran olyan módon jutnak el a fogyasztóig, amelyben a védjegy kiejtésének kiemelkedő szerepe van, mint például ajándékozás, postai úton vagy telefonon történő megrendelés útján, vagy speciális kereskedelmi csatornák, mint például szépségszalonok, fodrászatok vagy illatszerboltok ajánlása alapján.

38. Ennek bizonyítására, mellékletként csatolta válaszbeadványának ügyirataihoz a Landgericht Hamburg (Németország) által abban a védjegybitorlási eljárásban 2004. május 6-án hozott ítélet fénymásolatát, amelyben a peres felek és a jogvita tárgyát képező megjelölések azonosak voltak az e fellebbezésben szereplőkkel. E bírósági határozatban a német bíróság elismerte az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőséget, kifejezett ellentétben az itt megtámadott ítélettel, amely korábbi keltezésű.

39. Az OHIM nem vitatja a fellebbezőnek a védjegyek hangzásbeli hasonlóságára vonatkozó elemzését, azonban nem tulajdonít annak ilyen túlzott jelentőséget. Egyebekben úgy véli, hogy a fent hivatkozott Lloyd-ügyben hozott ítélet 28. pontja csak annak a *lehetőségét* mondta ki, hogy a hangzásbeli hasonlóság igazolhatja az összetéveszthetőséget, mivel mielőtt erre a következtetésre jutnánk, nélkülözhetetlen az összes releváns tényező és az ütköző termékek átfogó értékelése.

40. Az OHIM véleménye szerint nincs jelentősége annak, hogy az értékesítéskor a megjelöléseket szóban ejtik ki, és a fellebbező által hivatkozott példákat elégtelennek, valamint nem reprezentatív jellegűnek minősíti. Véleménye szerint az említett helyzetek nem a tipikus helyzetet jelentik, miközben a Bíróság ítélkezési gyakorlata által meghatározott paraméterek pontosan a tipikus, vagyis szokásos körülmények meghatározását célozzák.

41. Egyébiránt az OHIM nem talál semmi kifogásolnivalót a Landgericht Hamburg ítéletének rendelkező részében, lévén, hogy az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett tényállás eltérő volt; egyébként kifejezi aggodalmát az ilyen határozatok alapján esetlegesen előforduló helyzeteket illetően, amely a feleket nehéz, majdhogynem tarthatatlan helyzetbe hozná, amennyiben a nemzeti védjegybíróságok az összetéveszthetőség értékelésekor az e közösségi bíróság által javasoltaktól eltérő jogi szabályokat alkalmaznának, mely bíróságok, még ha első fokon is, de az

13 – A fent hivatkozott Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben 1999. június 22-én hozott ítélet 28. pontja.

Európai Unión belüli elsődleges hatáskört gyakorolják. Ez utóbbi szempontnak viszont nincs közvetlen jelentősége a fellebbezés elbírálásánál, ezért azt csak később, a fellebbezés jogalapjának kimerítését követően fogom tárgyalni. [14]

42. Miután tisztáztuk a fellebbező állításának elfogadhatóságát, a jogalap ezen részének vizsgálatát a Bíróság által a fent hivatkozott Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben hozott ítéletben kimondottak magyarázata, konkrétan annak 28. pontja köré kell összpontosítani, amely kifejti, hogy „nem lehet kizárni, hogy már a védjegyek puszta hangzásbeli hasonlósága is összetéveszthetőséget teremthet [...]".

43. E megállapítás értelme, a fellebbező állításával szemben, egyáltalán nem feltétlen, lévén, hogy az ítélet a hangzásbeli hasonlóságot elegendőnek tartja ahhoz, hogy a bíróságok, az áruk azonossága esetén *a quo*, e veszély fennállásának megállapítása mellett döntsenek. E szavak nyelvtani értelmezése azt sugallja, hogy a Bíróság nem veti el azt a lehetőséget, hogy e hasonlóság elegendő legyen az összetéveszthetőség megállapításához, de azt nem köti feltétlenül a hangzásbeli visszaemlékezéshez.

44. Nyelvtani-logikai szemszögből nézve, amikor nem zárjuk ki azt, hogy valami megtörténhet, akkor elismerjük, hogy az kevéssé valószínű, utalva annak szokatlanságára. Mindenesetre, ezen állítás nem teszi lehetővé általános szabály levonását olyankor, amikor esetleg ilyen eset konkrétan felmerülhet.

45. A Bíróság ezen ítélete többi nyelvi változatának összevetése is a javasolt értelmezést támasztja alá. Ez következik mind az eljárás nyelvét képező német nyelvű verzióból, miszerint „sich nicht ausschließen lässt, daß allein die klangliche Ähnlichkeit der Marken eine Verwechslungsgefahr [...] *hervorrufen kann*", mind a franciából, miszerint „qu'il ne saurait être exclu que la seule similitude auditive des marques *puisse créer* un risque de confusion", mind az angolból, miszerint „it is possible that mere aural similarity between trade marks *may create* a likelihood of confusion"; a kimerítő példák szándéka nélkül, bármiféle kétely eloszlatása érdekében idézhető azonban a holland verzió is, miszerint „niet valt uit te sluiten, dat de enkele auditieve gelijkenis tussen de merken verwarring [...] *kan doen ontstaan*", vagy az olasz, miszerint „non si può escludere che la somiglianza fonetica dei marchi *possa creare* un rischio di confusione".

46. Az azon kereskedelmi csatornák jelentőségére vonatkozó állítást illetően, amelyek esetében a fogyasztó nem látja a szóban forgó árukat, és így a hangzásbeli hasonlóság jelentősége kiemeltté válik, a kérdés érdemi tárgyalásába bocsátkozás nélkül megjegyzendő, hogy az Elsőfokú Bíróság a hivatko-

14 – Lásd *infra* 58. ponttól.

zott ítélet 53. pontjában azt elvetette, pusztán amiatt, mert a fellebbező azt nem bizonyította megfelelő módon. Ezért a Muelhensnek azon, az említett határozattal kapcsolatos kifogása, miszerint az nem tulajdonított akkora jelentőséget ezeknek az értékesítési csatornáknak, mint amelyet megérdemeltek volna, irreleváns, mivel az csak a teljesség érdekében került megemlítésre az 54. pontban, ami nem rontotta le az előző pontban tett megállapítást.

47. Egyébiránt, ami a bizonyíték értékelését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az EK 225. cikkével és a Bíróság alapokmányának 58. cikkével összhangban a fellebbezés csak jogkérdésekre korlátozódhat, lévén, hogy egyedül az Elsőfokú Bíróságnak van hatásköre a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére, kivéve ha azokat elferdítették. [15] Következésképpen a Bíróság nem rendelkezik felhatalmazással ezen, az alapügyben eljáró bíróság által betöltött feladatok ellenőrzésére.

48. Az előbbiekben kifejtettek értelmében a jogalap első részét, mint megalapozatlant, el kell utasítani, mivel nem állapítható meg a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértése.

15 – A Bíróság C-136/92. P. sz., Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai ügyben 1994. június 1-jén hozott ítéletének (EBHT 1994., I-1981. o.) 49. és 66. pontja; C-238/99. P., C-244/99. P., C-245/99. P., C-247/99. P., C-250/99. P.–C-252/99. P. és C-254/99. P. sz. egyesített Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ügyben 2002. október 15-én hozott ítéletének (EBHT 2002., I-8375. o.) 194. pontja; és a C-312/00. P. sz., Bizottság kontra Camar és Tico ügyben 2002. december 10-én hozott ítéletének (EBHT 2002., I-11355. o.) 69. pontja.

B – *A jogalap második részéről*

49. A fellebbezés jogalapjának második részében a fellebbező a megjelölések hangzásbeli hasonlóságának az azok fogalmi eltérései általi semlegesítődésének az Elsőfokú Bíróság által már több ítéletben alkalmazott szabályát vitatja. [16] Egyrészt kifogásolja annak alapját, ellentétesnek tartva azt a Bíróság ítélkezési gyakorlatával; másrészt kétli, hogy jelen esetben az angol „sir" szó, annak kiejtésétől kezdve egyértelműen érthető lenne az érintett közönség számára.

50. Az első állításával a fellebbező vitatja, hogy az összes szempont átfogó értékelése a megjelölések egyfajta szavazatszámlálása lenne hangzásbeli, vizuális és fogalmi szempontból, lévén, hogy – megítélése szerint – ha a hasonlóság az egyik érzékszerv területén nyilvánvalónak bizonyul, akkor az összetéveszthetőséget eredményezhet, ismét utalva a fent hivatkozott Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben hozott ítéletre, konkrétan annak 28. pontjára.

51. E tekintetben az említett ítélet javasolt értelmezésének cáfolásához és annak valódi tartalmához való ragaszkodás érdekében elegendő emlékeztetni ezen indítvány 43–45. pontjára.

16 – A jelen indítvány 8. lábjegyzetében említettek.

52. Ami a második, a „sir" szó jelentésére vonatkozó érvet illeti, mindenekelőtt ki kell emelni, hogy az alapeljárásbeli bíróságnak a hatályon kívül helyezés iránti kereset alapján indult eljárás keretében végzett ténybeli értékeléséről van szó, amelynek felülvizsgálatára – ahogyan azt korábban kifejtettem – a jelen Bíróságnak, az alapokmány 58. cikke értelmében, nincs hatásköre. Ha azonban azt úgy kell érteni, mint ami megkérdőjelezi az említett semlegesítődési szabályt, akkor nem árt néhány pontosítást elvégezni.

53. A Bíróság előtt nem először merül fel az összetéveszthetőség értékelése e szabályának érvényessége; én sem először mondok véleményt e tárgyban. [17] Az ítélkezési gyakorlatbeli keretet alapvetően a SABEL-ügy képezi, amelyben a Bíróság kimondta azt, hogy az adott eset összes releváns tényezőjét mérlegelni kell, [18] hozzátéve az ütköző védjegyek grafikai, hangzásbeli, illetve fogalmi hasonlóságát illetően, hogy az átfogó értékelésnek az azok által keltett összbenyomáson kell alapulnia, [19] különös figyelemmel azok megkülönböztető és domináns elemeire. [20]

54. A meghatározónak vélt grafikai, hangzásbeli, illetve fogalmi tényezők ezen értékelése minden esetben az ügyet elbíráló bíróság feladata, annak szem előtt tartásával, hogy a Bíróságnak a fellebbezésekkel kapcsolatos felülvizsgálati jogköre e téren nem terjed ki a tisztán ténybeli elemekre.

55. Más indítványokban [21] korábban már kifejtettem, hogy e felülvizsgálatnak csak akkor van jelentősége, amikor a vitatott szabályt feltétlen és *a priori* módon, a különféle tényezők előzetes konkrét elemzése nélkül, automatikusan, a jelen Bíróság említett ítélkezési gyakorlatával ellentétesen alkalmazzák. Természetesen az is előfordulhatna, hogy a fellebbező a tények elferdítésére hivatkozik, [22] amely lehetőséget itt most ki kell zárni, mivel arra nem hivatkoztak a fellebbezésben.

56. A 44–47. pontban a megtámadott ítélet ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az összes elemet értékelte, majd annak 50. pontjában rátért a meghatározó, azaz a fogalmi elemre, amely a „Sir" védjegy szóelemének jelentésével kapcsolatos.

17 – A C-361/04. P. sz., Claude Ruiz-Picasso és társai ügyben írt, 2005. szeptember 8-án ismertetett indítványom (az ítélethozatalra még nem került sor) 27. és azt követő pontjai.

18 – A Bíróság C-251/95. sz. ügyben 1997. november 11-én hozott ítéletének (EBHT 1997., I-6191. o.) 22. pontja.

19 – A SABEL-ügyben hozott ítélet 23. pontja.

20 – Lásd még a fent hivatkozott Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben hozott ítélet 25. pontját.

21 – A szintén fent hivatkozott Claude Ruiz-Picasso és társai ügyben írt 2005. szeptember 8-i indítvány 35. pontja.

22 – A Bíróság C-53/92. P. sz., Hilti kontra Bizottság ügyben 1994. március 2-án hozott ítéletének (EBHT 1994., I-667. o.) 42. pontja.

57. Következésképpen, mivel az ezekkel a jogelvekkel megegyezik, az Elsőfokú Bíróság ítélete nem sértette meg a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját, ezért a fellebbezés egyetlen jogalapjának második részét, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

C – *A Landgericht Hamburg által hozott ítéletről*

58. Ahogyan azt a jelen indítvány 38. pontjában már kifejtettem, a Landgericht Hamburg 2004. május 6-án olyan ítéletet hozott, amelyben a jelen eljárásbeli fellebbező és az elsőfokú eljárásbeli beavatkozó között ugyanezen megjelölések tekintetében indult védjegybitorlási eljárás keretében elismerte az összetévesztés veszélyének fennállását.

59. E körülmény azonban, bár nem természetes, és előfordulása még kevésbé kívánatos, nem meglepő, ha megvizsgáljuk a közösségi védjegyoltalmi rendszer felépítését.

60. A közösségi és a nemzeti védjegyek nem mindenféle kapcsolatot nélkülöző, egymástól elzárt rendszerekként léteznek egymás mellett, hanem közös tér(ség)ben élnek együtt; nem léphetnek egymás helyébe, azonban igenis kölcsönös kapcsolatban állnak egymással, kölcsönösen átjárhatóvá válva, [23] ezért ahogyan a 40/94 rendelet indokolása kifejti, a közösségi védjegyjogi rendszer nem lép a tagállami védjegyjogi rendszerek helyébe. [24]

61. A nemzeti jognak való ezen megfelelőség tükröződik a közösségi védjegybitorlási esetekben is, amely területen az európai jog, illetve kiegészítő jelleggel a tagállamok joga az irányadó, [25] mintha csak a szubszidiaritás elvének fordítottjáról lenne szó. [26] Így tehát a 40/94 rendelet 14. cikke értelmében míg a közösségi védjegyoltalom tartalmára kizárólag a rendelet rendelkezései vonatkoznak, az ipari tulajdonjogok e formájának megsértésére a nemzeti védjegyekre alkalmazandó állami szabályozást kell alkalmazni, mely rendszert az elméleti jogászok közül néhányan joggal zavarosnak minősítettek. [27]

62. A közösségi védjegyoltalom által biztosított jogok megsértése miatt indult keresetek elbírálására a rendelet 92. cikkének

23 – Álvarez, J., „Marca comunitaria y marcas nacionales", en Alberto Bercovitz Rodríguez-Cano (Coord.), *Marca y Diseño Comunitarios*, Ed. Aranzadi, Pamplona, 1996, a 191. oldaltól, különösen a 195. oldaltól.

24 – Az említett rendelet ötödik preambulumbekezdése.

25 – A 40/94 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése.

26 – A közösségi jog ismert elvének e felborított képét lásd Gastinel, E., *La marque communautaire*, L.G.D.J., Párizs, 1998, 197. o.

27 – Bender, A., «Artikel 14», en Ekey, F. L./Klippel, D., *Heidelberger Kommentar zum Markenrecht*, C. F. Müller, Heidelberg, 2003, 953. o.; hasonlóan Gastinel, E., *i. m.*, 197. o.

a) pontja értelmében kizárólag a közösségi védjegybíróságoknak van hatásköre. [28] Innentől kezdve a szabályozás ingatag területre téved a zavart keltő terminológia következtében. [29] Összefoglalva, és olyan kimerítő vizsgálat elvégzése nélkül, amely meghaladná e gondolatok célját, a következő szempontok emelhetők ki.

63. Eljárási szempontból a joghatóságnak a 40/94 rendelet 93. és 94. cikke alapján hivatalból történő megállapítását követően [30] e bíróságok felelősek a 97. cikk (3) bekezdése értelmében a székhelyük szerinti ország jogrendszerének az ilyen jellegű keresetekre irányadó hatályos jogszabályainak alkalmazásáért, a rendelet azon különös rendelkezéseinek sérelme nélkül, amelyek egyébként szűkszavúak és szétszórtak, annak ellenére, hogy azokkal a jogalkotó egységes és önálló iránymutatást szeretett volna adni. [31]

64. Anyagi jogi szempontból az említett 40/94 rendelet, annak 9. cikkének (1) és (2) bekezdésében, csak a jogosult *ius prohibendijéről,* valamint olyan, a közösségi védjegybejelentés meghirdetését követő cselekmények miatti megfelelő összegű kártérítésről rendelkezik, amelyek a megjelölés lajstromozásának megfelelő meghirdetését követően tilosak. Ehhez hozzáadódik még az a jog, aminek alapján a védjegyjogosult kérheti a szótárban, enciklopédiában vagy más hasonló kézikönyvben megjelenített védjegy mellett annak feltüntetését, hogy lajstromozott védjegyről van szó. [32] Ezekben az esetekben, a közösségi védjegyek érvényességével és bitorlásával kapcsolatos keresetek tekintetében, az alkalmazandó jog kérdése nem merül fel, a *ius* és a *forum* között azonosságot eredményezve, aminek révén a joghatósággal rendelkező bíróság a saját jogát alkalmazza, ami a jelen esetben közösségi jogszabályi rangra tesz szert. [33]

65. Ezzel szemben viszont a többi keresetre, különösen a kártérítési keresetekre, a 40/94 rendelet 98. cikkének (2) bekezdése értelmében annak a tagállamnak a jogszabályai

28 – A 40/94 rendelet 91. cikkének (1) bekezdése szerint azok az elsőfokú és másodfokú nemzeti bíróságok, amelyeket a tagállamok a rendelet értelmében rájuk ruházott hatáskör betöltésére kijelöltek. Ebből következően, az OHIM cselekményei és határozatai elleni eljárásoktól eltérően, azok számára a legfelső fokú fórumot nem a Bíróság jelenti, még akkor sem, ha azok továbbra is az EK 234. cikkében foglalt bírósági együttműködési rendszer hatálya alá tartoznak. Lásd e tekintetben von Kapff, P., «Artikel 91», en Ekey, F. L./Klippel, D., i. m., 1248. o.

29 – A kritika egybehangzó, lásd Desantes Real, M., „La marca comunitaria y el Derecho internacional privado", en Alberto Bercovitz Rodríguez-Cano (Coord.), i. m., 247. o., ami egyben segítséget nyújt a 40/94 rendelet cikkeinek értelmezéséhez is, az alkalmazandó jog megtalálásához, amely alapvetően a 14. cikk (1) bekezdése, a 97. és a 98. cikk.

30 – A 40/94 rendeletnek a nemzetközi magánjogi normákkal való kapcsolatának kérdéseiről lásd Desantes Real, M., i. m. a 225. oldaltól; von Kapff, P. «Artikel 93» és «Artikel 94» en Ekey, F. L./Klippel, D., i. m. a 1249. oldaltól; és Lobato García-Miján, M., *La marca comunitaria – Aspectos procesales y de Derecho Internacional Privado del Reglamento sobre la marca comunitaria,* Publicaciones del Real Colegio de España, Bologna, 1997.

31 – Morenilla Allard, P., *La protección jurisdiccional de la marca comunitaria,* COLEX, Madrid, 1999, 141. o., azt a gondolatot sejteti, hogy a tagállamok eljárási szabályaira való hivatkozás inkább szükségszerűség, mint lehetőség. Ugyanebben az értelemben lásd Gastinel, E., i. m., 198. o.

32 – A 40/94 rendelet 10. cikke.

33 – Lobato García-Miján, M., i. m., 183. o.

alkalmazandók, ahol a jogsértés történt *(lex loci commissi delictii)*, ami azzal a következménnyel jár, hogy a közösségi védjegybíróságoknak ilyenkor a külföldi jogot kell alkalmazniuk, ami csorbítja az ipari tulajdonjog e fajtájának egységes jellegét.[34] Mivel a kártérítési ügyekben hatályos jogszabályi rendelkezések és ítélkezési gyakorlat tagállamonként eltérő, ez visszahat arra az összegre, amely a valamely jogában megsértett közösségi védjegy jogosultja részére kártérítésként valamely bíróság vagy más hasonló szerv döntése értelmében az elszenvedett kár és a kártérítés mértékének értékelésénél alkalmazott szempontok alapján megítélhető.[35]

66. Ugyanakkor a közösségi védjegybíróságok ideiglenes és biztosítási intézkedéseire a 40/94 rendelet 99. cikke értelmében a *lex fori* elve alkalmazandó. Hatályuk azonban a joghatóság alapjától függ: ha a joghatóság alapja a 93. cikk (1), (2), (3) vagy (4) bekezdése, akkor az intézkedések bármelyik tagállamban végrehajthatók; viszont ha az intézkedést az a közösségi védjegybíróság hozza, amely a jogsértő vagy jogot veszélyeztető cselekmény helye szerint illetékes, akkor azok csak e bíróság tagállamában rendelkeznek jogerővel.[36]

67. Végezetül, a közösségi védjegybíróságok joghatóságára vonatkozó európai szabályozás iménti felvázolásán belül még egy érdekes aspektus emelhető ki, nevezetesen az annak elkerülésére irányuló szándék, hogy egymásnak ellentmondó ítéletek szülessenek.

68. Tudatában annak a látens veszélynek, amelyet ezen eljárási és anyagi jogi szabályok bonyolult felépítése rejt magában, a jogalkotó az említett 40/94 rendeletbe beépített néhány, ennek megelőzésére szolgáló mechanizmust. Ki kell emelni annak tizenhatodik preambulumbekezdését,[37] valamint a kapcsolódó ügyekre vonatkozó rendelkezéseket (100. cikk) és az eljárás felfüggesztésével rokon eseteket (105. cikk)[38]. Szintén ebbe a kategóriába tartozik a 96. cikk (7) bekezdése a közösségi védjegybíróságok joghatóságával kapcsolatban a viszontkeresetek esetén.

69. E rendelkezések mindegyike a már folyamatban lévő eljárások akár a közösségi védjegybíróságok, akár más nemzeti bíróságok általi felfüggesztésének, illetve az azt megindító eljárási cselekmény (kereset) elfo-

34 – Von Mühlendahl, A./Ohlgart, D. C., *Die Gemeinschaftsmarke*, Ed. C. H. Beck y Stämpfli + Cie AG, München, 1998, 213. és 214. o.

35 – Lobato García-Miján, M., i. m., 187. o.

36 – Bumiller, U., *Durchsetzung der Gemeinschaftsmarke in der Europäischen Union*, Ed. C. H. Beck, München, 1997, 21. o.

37 – Amelynek értelmében: „az ugyanazon felek között azonos cselekmények tárgyában a közösségi védjegyoltalom és az azzal párhuzamos nemzeti védjegyoltalom alapján indult perekben el kell kerülni, hogy egymásnak ellentmondó ítéletek szülessenek; […]".

38 – Lobato García-Miján, M., i. m., 219. o.

gadhatatlanságának lehetőségét tárgyalja, aminek az egyetlen indoka az, hogy elkerülhetőek legyenek az egymásnak ellentmondó határozatok, ahogyan azt maga a rendelet tizenhatodik preambulumbekezdése is kimondja.

70. Ettől függetlenül nem érdemes elveszni e rendelkezések részleteiben, mivel azok olyan esetekre vonatkoznak, amelyek nem hasonlóak a Landgericht Hamburg előtt indult eljáráshoz, amelyben a bíróság nem valamely nemzeti védjegybitorlással kapcsolatos viszontkereset, felfüggesztett eljárás vagy kapcsolódó per alapján járt el; az előtte fekvő ügy egy olyan közösségi védjegy oltalmához fűződő jogok megsértésével kapcsolatos ügy, amelyben kártérítést igényeltek, miközben ezzel párhuzamosan, az Elsőfokú Bíróság előtt folyamatban volt az OHIM második fellebbezési tanácsának a Muelhens által a „Zirh" védjegy bejelentésével szemben indított felszólalásával kapcsolatban hozott határozatával szemben benyújtott hatályon kívül helyezés iránti kereset. El kell ismerni, hogy ez az eshetőség nincs kifejezetten szabályozva sem a 40/94 rendeletben, sem más jogszabályban [39].

71. Ennek ellenére a kifejezett jogszabályi rendelkezés hiánya nem akadályozza a közösségi jogrend tartalmának és általános elveinek alkalmazását, különösen a nemzeti bíróságok és a Bíróság közötti igazságügyi együttműködésre vonatkozóakat, mint például a közösségi jog hatékonyságának elve vagy az EK 10. cikk szerinti lojális együttműködés kötelezettségének elve.

72. Habár a nemzeti bíróságoknak az EK 234. cikk alapján [40] jelentős szerepe van az értelmezésre irányuló előzetes döntéshozatali kérdések előterjesztése vagy visszavonása terén, nem szabad elfelejteni, hogy e jogi eszköz elsődleges célja a közösségi jog egységes alkalmazásának biztosítása. [41]

73. Egyébként az EK 10. cikk a tagállamok lojális együttműködési kötelezettségén belül olyan kötelezettségeket ró a nemzeti bíróságokra, [42] mint például a nemzeti jognak a közösségi jogrendre és különösen az irányelvekre figyelemmel történő értelmezése. [43]

39 – Szintén nem nyújt megfelelő megoldást a Landgericht Hamburg előtti jogvitára a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 157., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 32. o.), amely annak 1. cikke szerint a védjegyekre is alkalmazandó, és amelynek tizedik preambulumbekezdése értelmében annak célja „a jogszabályok egymáshoz való közelítése egy magas, egyenértékű és egységes védelmi szint belső piacon belüli biztosítása érdekében".

40 – La cuestión prejudicial de validez, en cambio, tiene carácter obligatorio para todos los tribunales nacionales [ítélet de 22 de octubre de 1987, Foto-Frost (314/85, Rec. p. 4199)]. Sobre el alcance de esta obligación, sin embargo, véanse las conclusiones presentadas el 30 de junio de 2005 en el asunto Gaston Schul (C-461/03), en el que aún no ha recaído ítélet, puntos 60 y ss.

41 – A Bíróság 13/61. sz. De Geus en Uitdenbogerd ügyben 1962. április 6-án hozott ítélete (EBHT 1962., 89. o.) és a 107/76. sz. Hoffmann-La Roche ügyben 1977. május 24-én hozott ítéletének (EBHT 1977., 957. o.) 5. pontja.

42 – E tekintetben lásd Von Bogdandy, A., «Artikel 10» en Grabitz, E./Hilf, M., *Das Recht der Europäischen Union*, Ed. C. H. Beck, München, 2005, 19. o., 53. és azt követő pontjait.

43 – A Bíróság C-91/92. sz. Faccini Dori ügyben 1994. július 14-én hozott ítéletének (EBHT 1994., I-3325. o.) 22. és azt követő pontjai.

74. Következésképpen, amikor a nemzeti bíróság olyan ítéletet hoz, amelynek értelmében valamely olyan, közvetlenül alkalmazandó közösségi jogszabályban foglalt, meghatározatlan jogi fogalmat alkalmaz, mint például a közösségi védjegyek terén az összetéveszthetőség, egyértelműen az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának ítélkezési gyakorlatával ellentétesen, akkor az Unión belüli eltérő értelmű ítéletek együttélése által okozott jogi bizonytalanság megelőzése érdekében az említett kötelezettségek betartása és az előzetes döntéshozatali kérdés valódi lényege őt arra kötelezik, hogy az EK 234. cikkben foglalt eljáráshoz folyamodjon.

75. A német bíróság határozatában elveti az Elsőfokú Bíróság azon tézisét, miszerint a két védjegy közötti hangzásbeli hasonlóság olyan csekély mértékű, hogy az nem elegendő az összetéveszthetőség megállapításához, mivel a megjelölések közötti azonosság foka nem elég nagy. Határozatának indokolásaként a Landgericht Hamburg a Bundesgerichtshof (német legfelsőbb bíróság polgári és büntetőügyekben) ítélkezési gyakorlatára támaszkodik, amelynek értelmében a hangzásbeli hasonlóságok figyelmen kívül hagyása összetéveszthetőség értékelésekor indokolatlanul megfosztja a védjegyjogosultat az őt megillető oltalom egy részétől.

76. Még ha el is fogadjuk, hogy az olyan, az EK 234. cikk (2) bekezdésének hatálya alá tartozó nemzeti bíróságok, mint a Landgericht Hamburg, bizonyos diszkrecionális jogkörrel rendelkeznek az előzetes döntéshozatali kérdés előterjesztését illetően, [44] a közösségi jog szükségszerű egységes alkalmazása akkor is megköveteli az EK 234. cikk alkalmazását, pontosan olyankor, amikor a felsőfokú nemzeti bíróság ítélkezési gyakorlata szemben áll a közösségi bíróságéval, különös tekintettel arra, hogy a jogvita megoldása szempontjából milyen döntő jellege lehet ennek az egyeztetésnek.

77. Az a tény, hogy a német elsőfokú bíróság által hozott határozat megtámadható volt, nem csökkenti minimálisra az okozott kárt, főként a jogbiztonságot illetően, ahogyan azt a Bizottság is kiemelte. A közösségi jogszabályok értelmezése terén az ilyen nyilvánvaló ellentmondásokra az egyetlen megoldás az EK 234. cikkének alkalmazása; [45] mindazonáltal elvárható, hogy a fellebbviteli bíróság enyhítsen a kialakult helyzeten, a hermeneutikai alaposság és az európai szellemiség érdekében, amelyek az említett ország bíróságainak eljárását mostanáig vezérelték, mindig szem előtt tartsa a Szerződések által a Bírósággal való lojális együttműködés elvének alkalmazását.

44 – Annand, R. és Norman, H., *Guide to the Community trade mark*, Ed. Blackstone Press Limited, London, 1998, 210. o.

45 – A közösségi bíróságok hatásköre elleni e közvetlen támadások helyt adhatnának a tagállam felelősségének megállapítására a közösségi jog valamely bíróságnak felróható megsértése miatt, akkor is, ha az nem felsőfokú bíróság, a Bíróság által a C-224/01. sz. Köbler-ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletben (EBHT 2003., I-10239. o.) megerősített ítélkezési gyakorlat kiterjesztésével.

78. Mindent összevetve, valószínűleg nemcsak e tekintetben kell elmarasztalni a Landgericht Hamburgot; támogatni kell azt, hogy e diszfunkciók megszűnjenek, és hogy a jogalkotó tudatára ébredjen annak, hogy sürgősen szükség van azon jogi keretek rendszerének javítására, amelyet azzal a céllal alakítottak ki, hogy az elősegítse a gazdasági tevékenységek harmonikus fejlődését a Közösség egészén belül, az Európai Unió belső piacának kiteljesülése és megfelelő működése érdekében, minden alkalommal egyre jobban meggyőződve arról, hogy az milyen alapvető mértékben járul hozzá egy jobb világ építéséhez.

## V – A költségekről

79. Mivel a Muelhens által hivatkozott fellebbezési jogalap megalapozatlanság miatt nem fogadható el, a fellebbezést el kell utasítani, és azt kell indítványozni, hogy az említett társaság viselje a jelen fellebbezési eljárásban felmerült költségeket.

## VI – Végkövetkeztetések

80. Ebből következően, az előbbiekben kifejtett megállapításokra tekintettel, azt indítványozom a Bíróságnak, hogy utasítsa el a Muelhens GmbH & Co. KG által az Elsőfokú Bíróság T-355/02. sz. ügyben 2004. március 3-án hozott ítéletével szemben benyújtott fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a jelen eljárásban felmerült költségek viselésére.